

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 17 maja 1949 r.

Nr 31

T R E S C :

UMOWY MIĘDZYNARODOWE:

Pcz.: 219	— Konwencja (Nr 24), dotycząca ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, przyjęta w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.	616
220	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 24), dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.	622
221	— Konwencja (Nr 25), dotycząca ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników rolnych, przyjęta w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.	623
222	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 25), dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.	629
223	— Konwencja (Nr 35), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na starość pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjęta w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	629
224	— Oświadczenie Rządowe z dnia 16 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 35), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na starość pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	640
225	— Konwencja (Nr 36), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na starość pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjęta w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	640
226	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 36), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na starość pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	651
227	— Konwencja (Nr 37), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjęta w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	652
228	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 37), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	664
229	— Konwencja (Nr 38), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	665
230	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 38), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	677
231	— Konwencja (Nr 39), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek śmierci pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjęta w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	677
232	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 39), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek śmierci pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, w wolnych zawodach, jak również chałupników i pracowników gospodarstw domowych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	691
233	— Konwencja (Nr 40), dotycząca obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek śmierci pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjęta w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	691
234	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 40), dotyczącej obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek śmierci pracowników najemnych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rolnych, przyjętej w Genewie dnia 29 czerwca 1933 r.	704
235	— Konwencja (Nr 42) o chorobach zawodowych z roku 1934 (zrewidowana)	704
236	— Oświadczenie Rządowe z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 42), dotyczącej odszkodowania za choroby zawodowe (zrewidowanej w 1934 r.), przyjętej w Genewie dnia 21 czerwca 1934 r.	710

219

K O N W E N C J A (Nr 24)

dotycząca ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, przyjęta w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 26 czerwca 1948 r. — Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 233)

Przekład

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

BOLESŁAW BIERUT

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 15 czerwca 1927 r. została przyjęta w Genewie przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy Konwencja (Nr 24) dotycząca ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że wymieniona Konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego poleciliśmy wycisnąć na Akcie niniejszym pieczęć Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 30 sierpnia 1948 r.

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

L. S. *Józef Cyrankiewicz*

Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

Przekład

K O N W E N C J A

dotycząca ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych.

Konferencja Ogólna Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów,

zwołana w Genewie przez Radę Administracyjną Międzynarodowego Biura Pracy i zgromadzona tam w dniu 25 maja 1927 r. na swej dziesiątej sesji,

postanowiwszy przyjąć pewne wnioski, dotyczące ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, która to kwestia zawarta jest w pierwszym punkcie porządku obrad sesji, i

postanowiwszy, że wnioski te mają być ujęte w formę projektu konwencji międzynarodowej,

przyjmuje w dniu piętnastym czerwca tysiąc dziewięćset dwudziestego siódmego roku poniższy projekt konwencji do ratyfikacji przez członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, stosownie do postanowień części XIII Traktatu Wersalskiego i odpowiednich części innych Traktatów Pokoju:

Au Nom de la République de Pologne

BOLESŁAW BIERUT

Président de la République de Pologne

à tous ceux qui ces présentes Lettres verront fait savoir ce qui suit:

Une Convention (No 24) concernant l'assurance — maladie des travailleurs de l'industrie et du commerce et des gens de maison a été adoptée à Genève le 15 juin 1927 par la Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail.

Après avoir vu et examiné ladite Convention, Nous l'avons approuvée et approuvons en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclarons que la Convention susmentionnée est acceptée, ratifiée et confirmée et promettons qu'elle sera inviolablement observée.

En Foi de Quoi Nous avons fait apposer à ces Présentes le Sceau de la République.

Donné à Varsovie, le 30 août 1948.

Bolesław Bierut

Président du Conseil des Ministres:

L. S. (—) *Józef Cyrankiewicz*

Ministre des Affaires Etrangères:

Zygmunt Modzelewski

A r t y k u ł 1.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, który ratyfikuje niniejszą konwencję, zobowiązuje się do ustanowienia obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek choroby na warunkach co najmniej równych przewidzianym w niniejszej konwencji.

A r t y k u ł 2.

Obowiązkowe ubezpieczenie na wypadek choroby ma zastosowanie do robotników, pracowników umysłowych i uczniów, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, do chałupników oraz do służby domowej.

Jednakże każdy z Członków może przewidzieć w swym ustawodawstwie narodowym takie wyjątki, jakie uzna za konieczne, jeżeli chodzi o:

- zatrudnienia krótkotrwałe, których okres nie przekracza granicy, jaka może być określona przez ustawodawstwo narodowe, zatrudnienia nieregularne nie związane z zawodem lub z przedsiębiorstwem pracodawcy oraz zatrudnienia dorywcze i dodatkowe;
- pracowników, których wynagrodzenie lub dochód przekracza granicę, która może być ustalona przez ustawodawstwo narodowe;

- e) pracowników, którzy nie otrzymują wynagrodzenia w gotówce;
- d) chałupników, których warunki pracy nie mogą być zrównane z warunkami pracy pracowników najemnych;
- e) pracowników w wieku poniżej lub powyżej granic, które może ustalić ustawodawstwo narodowe;
- f) członków rodziny pracodawcy.

Poza tym mogą być wyłączone z obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek choroby osoby, które na podstawie ustawy, zarządzenia lub specjalnego statutu mają w przypadku choroby prawo do korzyści co najmniej równych, ogólnie biorąc, korzyściom, przewidzianym w niniejszej konwencji.

Niniejsza konwencja nie dotyczy marynarzy i rybaków morskich, których ubezpieczenie na wypadek choroby będzie przedmiotem decyzji późniejszej sesji Konferencji.

Artykuł 3.

Ubezpieczony, niezdolny do pracy wskutek nienormalnego stanu swego zdrowia fizycznego lub umysłowego, ma prawo do odszkodowania w gotówce co najmniej przez pierwsze dwadzieścia sześć tygodni niezdolności do pracy, licząc od pierwszego dnia, od którego przysługuje odszkodowanie.

Przyznanie odszkodowania może być uzależnione od wypełnienia przez ubezpieczonego okresu ubezpieczenia i od upływu okresu wyczekiwania, nie przekraczającego trzech dni.

Odszkodowanie może być zawieszono:

- a) jeżeli ubezpieczony otrzymuje już skądinąd na podstawie ustawy i z powodu tej samej choroby inny zasiłek; zawieszenie może być całkowite lub częściowe, w zależności od tego, czy zasiłek ten będzie równy lub niższy od odszkodowania, przewidzianego w niniejszym artykule;
- b) jak długo ubezpieczony nie traci wskutek swej niezdolności do pracy dochodu normalnego z pracy lub jak długo utrzymywany jest na koszt funduszków ubezpieczenia albo funduszków publicznych; jednakże odszkodowanie ulegnie zawieszeniu tylko w części, jeżeli ubezpieczony, utrzymywany osobiście z powyższych środków, posiada na swym utrzymaniu członków rodziny;
- c) jak długo ubezpieczony uchyla się bez uzasadnionych powodów od zastosowania się do przepisów lekarskich i zarządzeń co do zachowania się w czasie choroby lub jak długo ubezpieczony uchyla się bez upoważnienia i dobrowolnie od kontroli instytucji ubezpieczeniowej.

Odszkodowania można częściowo lub całkowicie odmówić w przypadku choroby, spowodowanej roztępieniem czynnym ubezpieczonego.

Artykuł 4.

Ubezpieczony ma prawo od początku choroby i co najmniej do upływu okresu przewidzianego dla otrzymania odszkodowania do bezpłatnej opieki ze strony lekarza, należycie wykwalifikowanego, jak również do zaopatrzenia w środki lecznicze i terapeutyczne, wystarczające tak pod względem jakości, jak i ilości.

Jednakże może być nałożony na ubezpieczonego obowiązek ponoszenia części kosztów opieki na warunkach, określonych przez ustawodawstwo narodowe.

Opieka lekarska może być zawieszona na czas, w którym ubezpieczony uchyla się bez uzasadnionych powodów od zastosowania się do przepisów lekarskich lub do zarządzeń co do zachowania się w czasie choroby, albo zaniedbuje korzystanie z opieki przyznanej mu przez instytucję ubezpieczeniową.

Artykuł 5.

Ustawodawstwo narodowe może dopuścić lub nakazać udzielanie opieki lekarskiej członkom rodziny ubezpieczonego, żyjącym w jego gospodarstwie i pozostającym na jego utrzymaniu; ustawodawstwo to określi warunki, na jakich opieka ta będzie mogła być udzielana.

Artykuł 6.

Ubezpieczenie na wypadek choroby powinno być wykonywane przez autonomiczne instytucje, nie mające żadnych celów zysku i pozostające pod kontrolą administracyjną i finansową władz publicznych. Instytucje, powstałe z inicjatywy prywatnej, powinny być przedmiotem specjalnego uznania władz publicznych.

Ubezpieczeni powinni być dopuszczeni do udziału w kierowaniu autonomicznymi instytucjami ubezpieczenia na warunkach, określonych przez ustawodawstwo narodowe.

Jednakże ubezpieczenie na wypadek choroby może być wykonywane bezpośrednio przez Państwo, jeżeli i jak długo wykonywanie tego ubezpieczenia przez autonomiczne instytucje byłoby trudne lub niemożliwe albo niewskazane z uwagi na warunki narodowe, a mianowicie z uwagi na niewystarczający rozwój organizacji zawodowych pracodawców i pracowników.

Artykuł 7.

Ubezpieczeni i ich pracodawcy powinni brać udział w gromadzeniu środków finansowych ubezpieczenia na wypadek choroby.

Do ustawodawstwa narodowego należy ustalenie udziału finansowego władz publicznych.

Artykuł 8.

Niniejsza konwencja nie narusza w niczym zobowiązań, wynikających z konwencji, dotyczącej zatrudniania kobiet przed i po rozwiązaniu, przyjętej przez Międzynarodową Konferencję Pracy na jej pierwszej sesji.

Artykuł 9.

Ubezpieczonemu powinno być przyznane prawo odwołania się w przypadku sporu, dotyczącego jego prawa do świadczeń.

Artykuł 10.

Państwa, które posiadają rozległe terytoria słabo zaludnione, mogą nie stosować postanowień niniejszej konwencji w częściach swego terytorium, gdzie wskutek słabego zaludnienia i rzadkiego rozmieszczenia ludności oraz niewystarczających środków komunikacyjnych zorganizowanie ubezpieczenia na wypadek choroby stosownie do niniejszej konwencji byłoby niemożliwe.

Państwa, które życzyłyby sobie skorzystać z upoważnienia niniejszego artykułu, powinny zawiadomić o swym zamiarze Sekretarza Generalnego Ligi Narodów jednocześnie z zakomunikowaniem o formalnym dokonaniu przez nie ratyfikacji konwencji. Powinny one wskazać Międzynarodowemu Biuru Pracy części swych terytoriów, na których zastosują wymienione uchylene, podając jednocześnie motywy swej decyzji.

W Europie przewidziane w niniejszym artykule odchylenie może być zastosowane tylko w Finlandii.

Artykuł 11.

Oficjalne ratyfikacje niniejszej konwencji, przewidziane w części XIII Traktatu Wersalskiego i w odpowiednich częściach innych Traktatów Pokoju, będą zakomunikowane Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów i będą przez niego zarejestrowane.

Artykuł 12.

Konwencja niniejsza wejdzie w życie po upływie 90 dni od zarejestrowania przez Sekretarza Generalnego jej ratyfikacji przez dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Wiąże ona tylko członków, których ratyfikacje zostały zarejestrowane w Sekretariacie.

Następnie konwencja ta wejdzie w życie dla każdego Członka po upływie 90 dni od daty zarejestrowania dokumentu jego ratyfikacji w Sekretariacie.

Artykuł 13.

Niezwłocznie po zarejestrowaniu dokumentów ratyfikacyjnych dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy w Sekretariacie, Sekretarz Generalny Ligi Narodów poda ten fakt do wiadomości wszystkich Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy. Będzie on również zawiadamiać Członków o rejestrowaniu dokumentów ratyfikacyjnych, nadsyłanych mu później przez wszystkich innych Członków Organizacji.

Artykuł 14.

Z zastrzeżeniem postanowień art. 12 każdy Członek, który ratyfikuje niniejszą konwencję, zobowiązuje się zastosować postanowienia art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 najpóźniej od 1 stycznia 1929 r. i przedsięwziąć takie środki, które okażą się konieczne dla faktycznego stosowania tych postanowień.

Artykuł 15.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, który ratyfikuje niniejszą konwencję, zobowiązuje się stosować tę konwencję w swych koloniach, posiadłościach i protektoratach, stosownie do art. 421 Traktatu Wersalskiego i odpowiednich artykułach innych Traktatów Pokoju.

Artykuł 16.

Każdy Członek, który ratyfikował niniejszą konwencję, może po upływie lat dziesięciu od daty pierwotnego wejścia jej w życie wypowiedzieć ją aktem, zakomunikowanym Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów i przez niego zarejestrowanym. Wypowiedzenie to nabiera mocy dopiero po upływie roku od daty zarejestrowania w Sekretariacie.

Artykuł 17.

Po upływie każdego okresu dziesięcioletniego Rada Administracyjna Międzynarodowego Biura Pracy złoży Konferencji Ogólnej sprawozdanie o stosowaniu niniejszej konwencji i postanowi, czy należy umieścić na porządku obrad Konferencji sprawę rewizji lub zmiany tej konwencji.

Artykuł 18.

Oba teksty, francuski i angielski, niniejszej konwencji są miarodajne.

CONVENTION CONCERNANT L'ASSURANCE - MALADIE DES TRAVAILLEURS DE L'INDUSTRIE ET DU COMMERCE ET DES GENS DE MAISON.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail et s'y étant réunie le 25 mai 1927, en sa dixième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'assurance-maladie des travailleurs de l'industrie et du commerce et des gens de maison, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce quinzième jour de juin mil neuf cent vingt-sept, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à instituer l'assurance-maladie obligatoire, dans des conditions au moins équivalentes à celles prévues par la présente Convention.

Article 2.

L'assurance-maladie obligatoire s'applique aux ouvriers, employés et apprentis des entreprises industrielles et des entreprises commerciales, aux travailleurs à domicile et aux gens de maison.

Toutefois, il appartient à chaque Membre de prévoir dans sa législation nationale telles exceptions qu'il estime nécessaires en ce qui concerne:

a) les emplois temporaires dont la durée n'atteint pas une limite que pourra fixer la législation nationale, les emplois irréguliers étrangers à la profession ou

à l'entreprise de l'employeur, les emplois occasionnels et les emplois accessoires;

b) les travailleurs dont le salaire ou le revenu dépasse une limite qui peut être fixée par la législation nationale;

c) les travailleurs qui ne reçoivent pas de rémunération en espèces;

d) les travailleurs à domicile dont les conditions de travail ne peuvent être assimilées à celles des salariés;

e) les travailleurs qui n'ont pas atteint ou qui ont dépassé des limites d'âge que peut fixer la législation nationale;

f) les membres de la famille de l'employeur.

En outre, peuvent être exemptées de l'obligation d'assurance contre la maladie, les personnes qui ont droit, en cas de maladie, en vertu de lois ou de règlements ou d'un statut spécial, à des avantages au moins équivalents, dans l'ensemble, à ceux prévus dans la présente Convention.

La présente Convention ne vise pas les marins et les marins pêcheurs dont l'assurance contre la maladie pourra faire l'objet d'une décision d'une session ultérieure de la Conférence.

Article 3.

L'assuré incapable de travailler par suite de l'état anormal de sa santé physique ou mentale a droit à une indemnité en espèces au moins pendant les vingt-six premières semaines d'incapacité à compter du premier jour indemnisé.

L'attribution de l'indemnité peut être subordonnée à l'accomplissement par l'assuré d'un stage et à l'expiration d'un délai d'attente de trois jours au plus.

L'indemnité peut être suspendue:

a) lorsque l'assuré reçoit déjà, par ailleurs, en vertu de la loi, et pour la même maladie, une autre allocation; la suspension sera totale ou partielle selon que cette dernière allocation sera équivalente ou inférieure à l'indemnité prévue par le présent article;

b) aussi longtemps que l'assuré ne subit pas, du fait de son incapacité, de perte de revenu normal de travail ou qu'il est entretenu aux frais de l'assurance ou de fonds publics; toutefois, la suspension de l'indemnité ne sera que partielle lorsque l'assuré ainsi entretenu personnellement a des charges de famille;

c) aussi longtemps que l'assuré refuse d'observer, sans motif valable, les prescriptions médicales et les instructions relatives à la conduite des malades ou se soustrait sans autorisation et volontairement au contrôle de l'institution d'assurance.

L'indemnité peut être réduite ou supprimée en cas de maladie résultant d'une faute intentionnelle de l'assuré.

Article 4.

L'assuré a droit gratuitement, à partir du début de la maladie et au moins jusqu'à l'expiration de la période prévue pour l'attribution de l'indemnité de maladie, au traitement par un médecin dûment qualifié, ainsi qu'à la fourniture de médicaments et de moyens thérapeutiques de qualité et quantité suffisantes.

Toutefois, une participation aux frais de l'as-

sistance peut être demandée à l'assuré dans les conditions fixées par la législation nationale.

L'assistance médicale peut être suspendue aussi longtemps que l'assuré refuse, sans motif valable, de se conformer aux prescriptions médicales et aux instructions relatives à la conduite des malades, ou néglige d'utiliser l'assistance mise à sa disposition par l'institution d'assurance.

Article 5.

La législation nationale peut autoriser ou prescrire l'attribution de l'assistance médicale aux membres de la famille de l'assuré vivant dans son ménage et à sa charge; elle détermine les conditions dans lesquelles cette assistance peut être accordée.

Article 6.

L'assurance-maladie doit être gérée par des institutions autonomes placées sous le contrôle administratif et financier des pouvoirs publics et ne poursuivant aucun but lucratif. Les institutions issues de l'initiative privée doivent faire l'objet d'une reconnaissance spéciale des pouvoirs publics.

Les assurés doivent être appelés à participer à la gestion des institutions autonomes d'assurance dans des conditions déterminées par la législation nationale.

Toutefois, la gestion de l'assurance-maladie peut être assumée directement par l'Etat lorsque et aussi longtemps que la gestion par des institutions autonomes est rendue difficile ou impossible ou inappropriée en raison des conditions nationales et notamment de l'insuffisance de développement des organisations professionnelles d'employeurs et de travailleurs.

Article 7.

Les assurés et leurs employeurs doivent participer à la constitution des ressources de l'assurance-maladie.

Il appartient à la législation nationale de statuer sur la contribution financière des pouvoirs publics.

Article 8.

La présente Convention ne porte aucune atteinte aux obligations qui résultent de la Convention concernant l'emploi des femmes avant et après l'accouchement adoptée par la Conférence internationale du Travail à sa première session.

Article 9.

Un droit de recours doit être reconnu à l'assuré en cas de contestation au sujet de son droit aux prestations.

Article 10.

Les Etats qui comprennent de vastes territoires très peu peuplés peuvent ne pas appliquer les dispositions de la présente Convention dans les parties de leur territoire où, par suite de la faible densité et de la dispersion de la population et de l'insuffisance des moyens de communication, l'organisation de l'assurance-

maladie, conformément à la présente Convention, est impossible.

Les Etats qui désirent se prévaloir de la dérogation autorisée par le présent article devront notifier leur intention en communiquant leur ratification formelle de la Convention au Secrétaire général de la Société des Nations. Ils devront faire connaître au Bureau international du Travail les parties de leur territoire pour lesquelles ils appliquent la dérogation, en indiquant les motifs de leur décision.

En Europe, la dérogation prévue par le présent article ne pourra être invoquée que par la Finlande.

Article 11.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 12.

La présente Convention entrera en vigueur quatre-vingt-dix jours après que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite, cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre quatre-vingt-dix jours après la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 13.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications

qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 14.

Sous réserve des dispositions de l'article 12, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 et 10 au plus tard le 1er janvier 1929, et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 15.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 16.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 17.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la révision ou de la modification de ladite Convention.

Article 18.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

CONVENTION CONCERNING SICKNESS INSURANCE FOR WORKERS IN INDUSTRY AND COMMERCE AND DOMESTIC SERVANTS.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Tenth Session on 25 May 1927, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to sickness insurance for workers in industry and commerce and domestic servants, which is included in the first item of the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention, adopts, this fifteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-seven, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance

with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to set up a system of compulsory sickness insurance which shall be based on provisions at least equivalent to those contained in this Convention.

Article 2.

The compulsory sickness insurance system shall apply to manual and non-manual workers, including apprentices, employed by industrial undertakings and commercial undertakings, out-workers and domestic servants.

It shall, nevertheless, be open to any Member to make such exceptions in its national laws or regulations as it deems necessary in respect of:

(a) Temporary employment which lasts for less than a period to be determined by national laws or regulations, casual employment not for the purpose of the employer's trade or business, occasional employment and subsidiary employment;

(b) Workers whose wages or income exceed an amount to be determined by national laws or regulations;

(c) Workers who are not paid a money wage;

(d) Out-workers whose conditions of work are not of a like nature to those of ordinary wage-earners;

(e) Workers below or above age-limits to be determined by national laws or regulations;

(f) Members of the employers' family.

It shall further be open to exempt from the compulsory sickness insurance system persons who in case of sickness are entitled by virtue of any laws or regulations, or of a special scheme, to advantages at least equivalent on the whole to those provided for in this Convention.

This Convention shall not apply to seamen and sea fishermen for whose insurance against sickness provision may be made by a decision of a later Session of the Conference.

Article 3.

An insured person who is rendered incapable of work by reason of the abnormal state of his bodily or mental health shall be entitled to a cash benefit for at least the first twenty-six weeks of incapacity from and including the first day for which benefit is payable.

The payment of this benefit may be made conditional on the insured person having first complied with a qualifying period and, on the expiry of the same, with a waiting period of not more than three days.

Cash benefit may be withheld in the following cases:

(a) Where in respect of the same illness the insured person receives compensation from another source to which he is entitled by law; benefit shall only be wholly or partially withheld in so far as such compensation is equal to or less than the amount of the benefit provided by the present Article;

(b) As long as the insured person does not by the fact of his incapacity suffer any loss of the normal product of his labour, or is maintained at the expense of the insurance funds or from public funds; nevertheless, cash benefits shall only partially be withheld when the insured person, although thus personally maintained, has family responsibilities;

(c) As long as the insured person while ill refuses, without valid reason, to comply with the doctor's orders, or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or voluntarily and without authorisation removes himself from the supervision of the insurance institutions.

Cash benefit may be reduced or refused in the case of sickness caused by the insured person's wilful misconduct.

Article 4.

The insured person shall be entitled free of charge, as from the commencement of his illness and at least until the period prescribed for the grant of sickness benefit expires, to medical treatment by a fully qualified medical man and to the supply of proper and sufficient medicines and appliances.

Nevertheless, the insured person may be required to pay such part of the cost of medical benefit as may be prescribed by national laws or regulations.

Medical benefit may be withheld as long as the insured person refuses, without valid reason, to comply with the doctor's orders or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or neglects to make use of the facilities placed at his disposal by the insurance institution.

Article 5.

National laws or regulations may authorise or prescribe the grant of medical benefit to members of an insured person's family living in his household and dependent upon him, and shall determine the conditions under which such benefit shall be administered.

Article 6.

Sickness insurance shall be administered by self-governing institutions, which shall be under the administrative and financial supervision of the competent public authority and shall not be carried on with a view of profit. Institutions founded by private initiative must be specially approved by the competent public authority.

The insured persons shall participate in the management of the self-governing insurance institution on such conditions as may be prescribed by national laws or regulations.

The administration of sickness insurance may, nevertheless, be undertaken directly by the State where and as long as its administration is rendered difficult or impossible or inappropriate by reason of national conditions, and particularly by the insufficient development of the employers' and workers' organisations.

Article 7.

The insured persons and their employers shall share in providing the financial resources of the sickness insurance system.

It is open to national laws or regulations to decide as to a financial contribution by the competent public authority.

Article 8.

This Convention does not in any respect affect the obligations arising out of the Convention concerning the employment of women before and after childbirth, adopted by the International Labour Conference at its First Session.

Article 9.

A right of appeal shall be granted to the insured person in case of dispute concerning his right to benefit.

Article 10.

It shall be open to States which comprise large and very thinly populated areas not to apply the Convention in districts where, by reason of the small density and wide dispersion of the population and the inadequacy of the means of communication, the organisation of sickness insurance, in accordance with this Convention, is impossible.

The States which intend to avail themselves of the exception provided by this Article shall give notice of their intention when communicating their formal ratification to the Secretary-General of the League of Nations. They shall inform the International Labour Office as to what districts they apply the exception and indicate their reasons therefor.

In Europe it shall be open only to Finland to avail itself of the exception contained in this Article.

Article 11.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 12.

This Convention shall come into force ninety days after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member ninety days after the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 13.

As soon as the ratification of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of

the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 14.

Subject to the provisions of Article 12, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 and 10 into operation not later than 1 January 1929, and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 15.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 16.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 17.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 18.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

220

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 18 listopada 1948 r.

w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 24) dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 19 Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 43, poz. 308) nastąpiło w Genewie dnia 29 września 1948 r. złożenie dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji (Nr 24) dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników, za-

trudnionych w przemyśle i handlu oraz w gospodarstwach domowych, przyjętej na 10-ej sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy dnia 15 czerwca 1927 r.

Minister Spraw Zagranicznych: Z. Modzelewski